SÍDLO SMUTKU

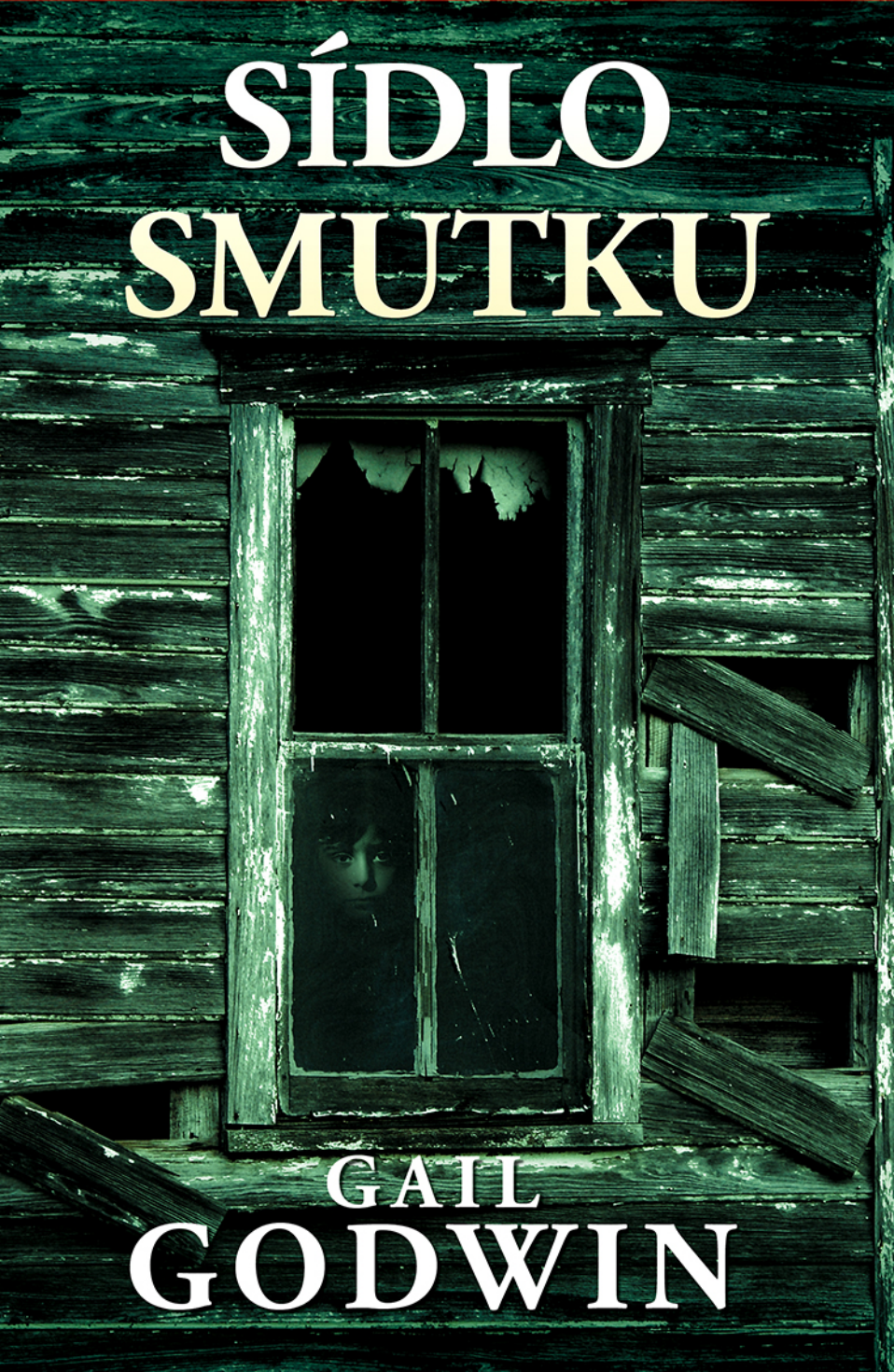

GAIL GODWIN

SÍDLO SMUTKU

GAIL GODWIN

Copyright © Gail Godwin, 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Erik Procházka, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-453-1 (pdf)

SÍDLO SMUTKU

GAIL GODWIN

Přeložil: Erik Procházka

KNIHY OMEGA

Sídlo smutku je věnováno
mým třem synovcům
Treyovi a Camovi Millenderovým
&
Justinu Coleovi
a mému prasynovci
Matthewu Millenderovi

Ne každý vyroste.
Nejprve musíte přežít vlastní dětství
a poté začíná dlouhá cesta k dospívání.

1.

Byl jednou jeden chlapec, kterému zemřela matka. Bylo mu jedenáct let, pět měsíců, čtyři dny – a bůhví kolik hodin a minut. Policie do bytu dorazila kolem půlnoci, ale k nehodě došlo nějakou dobu předtím. Někde hluboko uvnitř věřil, že kdyby si byl vědom toho okamžiku, kdy její auto sklouzlo po náledí a zřítilo se ze srázu u silnice, mohl by jí poslat sílu, aby to nevzdávala. Maminko, prosím, na světě mám jen tebe. *A ona by ho uslyšela a nevzdala by to. Odskočila jim jen pro pizzu. Plánovali, že spolu budou sledovat jejich oblíbený film, ten, kde se Alec Guinness a jeho tlupa zločinců vydávají za muzikanty. Pronajmou si pokoj v domě starší seriózní dámy, zavřou za sebou dveře a na gramofonu pustí smyčcové kvarteto, zatímco ona vůbec nic netuší. Ke konci filmu, stále nic netušíc, jim dokonce pomáhá z vlastního domu vynášet nakradené věci. Hlavní protagonista měl pro mámu a jejího syna zvláštní význam, protože si kdesi přečetli článek o tom, jak Alec Guinness nikdy nepoznal svého otce, protože o něm jeho matka odmítala mluvit, a přesto se stal slavným.*

* * *

Tetička Charlotte byla tetou mé mámy, takže byla vlastně mojí pratetou. Než jsem se k ní přestěhoval, znal jsem ji jen z vyprávění, ale ani to nebylo nijak obsáhlé. V necelých sedmnácti utekla z domu, několikrát se provdala a nakonec se rozhodla pro samotářský život na ostrově. Po čase se začala věnovat malování a stala se z ní uznávaná místní umělkyně. Na psaní dopisů moc nebyla, ale na ty od mámy vždy odpověděla pohlednicí s některým ze svých obrazů. Máma je všechny připínala magnety na lednici. Zobrazovaly různé, většinou přírodní motivy – těžké bouřkové mraky nad vzdouvajícími se vlnami, do oranžova zabarvené světlo příboje anebo pochmurnou ruinu chátrajícího domu na pláži. Všechny obrazy měly svá jména: *Blížící se bouře, Ticho zapadajícího slunce, Opuštěný dům.* Moje babička mluvila o tetičce jako o „Bláznivé Charlottě“ nebo „Bohémské sestřičce“. Malovala pod pseudonymem Charlotte Lee. „Možná že se tak jmenoval některý z jejích manželů,“ říkávala máma. „Anebo si jej prostě vymyslela.“

Na ostrov k tetičce Charlottě jsem se dostal až ke konci jara poté, co se zastavilo pomyslné kolo zákona. Po zbytek oné osudové noci se mnou zůstala sociální pracovnice, která mi pomohla sbalit věci. Zeptala se mě na nejbližšího příbuzného, načež jsem jí ukázal máminu životní pojistku. „Měli bychom ti co nejdříve obstarat opatrovníka *ad litem*,“ řekla. „To je někdo, kdo tě bude zastupovat v právních záležitostech,“ dodala. Na otázku, v jakých právních záležitostech, odpověděla: „V záležitostech nezbytných k přidělení trvalého opatrovníka a k určení způsobu, jakým bude spravován tvůj majetek.“

Když jsem se zeptal, jaký majetek, odvětila: „Majetek, jenž je předmětem této pojistky.“ Naše věci z bytu byly uloženy do nějakého skladu a mě svěřili cizí rodině do pěstounské péče, kde jsem dochodil sedmou třídu. Před vrstevníky jsem byl o rok dopředu, protože šestou třídu jsem přeskočil. Chlapec, se kterým jsem sdílel pokoj, měl levou stranu tváře zdeformovanou poté, co jej zřídil nevlastní otec, když jeho máma zrovna nebyla doma. Z pravé strany vypadal docela normálně, ale zleva jako by se mu kus tváře rozpustil. V té době měl před sebou ještě řadu plastických operací. Po nocích jsem ho slýchával, jak pod přikrývkou masturbuje.

Oblíbil jsem si svého opatrovníka *ad litem*, Williama. Po smrti maminky mě doprovodil do nemocniční márnice a pomohl mi s přípravou pohřbu. Byl tak vysoký, že se do většiny dveří musel sklonit a tvář mu zdobil tmavý vlající plnovous. Kdyby nebylo jeho lesknoucí se lysiny na temeni, byl by mohl zaskakovat za Abrahama Lincolna. Vyrostl v horách západní části Severní Karolíny a jeho nosový přízvuk byl tak silný, že to znělo, jako by si sám ze sebe dělal legraci.

U pěstounů jsme každý večer předčítali z bible. Říkali tomu „večírky podobenství“, které se vždy nesly v duchu soutěžní hry. Dokonce i ti nejmenší dokázali jako na drátku citovat kapitoly a verše podobenství z evangelií. Rychle jsem se učil, měl jsem dobrou paměť a tuto hru jsem si oblíbil a brzy se v ní stal přeborníkem. S maminkou jsme si často nahlas předčítali z *Bible krále Jakuba*, protože si přála, abych si osvojil její příběhy i jazyk. Někdy jsme ji používali jako příručního rádce. To jsme ji pak otevřeli namátkou na nějaké straně a doufali, že v textu najdeme návod, jak řešit danou

situaci. Na rozdíl od pěstounů však u nás nebylo studium bible na prvním místě.

Pak mi jednoho dne oznámili, abych si sbalil věci. Po vyřízení veškerých formálních náležitostí jsem měl poprvé v životě nasednout na letadlo a vydat se vstříc životu se svou pratetou v domě na pláži v Jižní Karolíně. „Máš veliké štěstí, Marcusi," snažila se mě přesvědčit pěstounka. William se mnou počkal u příchodu k letadlům, dokud mi kolem krku nepověsili jmenovku a letuška mě nedoprovodila na palubu. Jeho poslední slova zněla: „Žij dlouho a blaze," a rozloučili jsme se pozdravem Spocka ze *Star Treku.*

Teta Charlotte – hubená postarší paní ve volných bílých kalhotách a vytahaném tričku, na nohou odrbané hnědé sandály – na mě čekala hned za bezpečnostní branou. Ihned na mě zapůsobil její přísný výraz, podtržený zahnutým nosem a sestřihem římského setníka. Toho času jí bylo teprve padesát sedm, mně však připadala mnohem starší. Přestože byla o šest let mladší sestrou mé babičky, vypadala přinejmenším o generaci starší než ta elegantní, načesaná dáma, která nás s mámou čas od času navštěvovala. Letuška, která mě doprovázela, zkontrolovala její doklady a s přáním hodně štěstí mě předala tetičce. Byl jsem připravený na teatrální objetí nebo nějaký jiný projev *tetičkovských* emocí, namísto toho mi však jen pevně potřásla rukou a utrousila: „Tak to bychom měli, Marcusi."

Zatímco jsme u výdeje zavazadel čekali na kufry, oznámila mi, že „mé krabice" již dorazily a jsou uloženy v garáži, kde zůstanou, dokud se nerozhodnu je vybalit. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že vlastně mluví o maminčiných a mých věcech z bytu.

Z letištní haly jsme vyšli do vedra, ve kterém se skoro nedalo dýchat, a tetička jen přihlížela, jak s funěním soukám těžká zavazadla do kufru jejího ošuntělého mercedesu sedan. Kožené sedačky byly rozpálené od slunce, ale ubezpečila mě, že za chvilku zchladnou. Moc toho nenamluvila. „Máš hlad? Dal by sis krevety? Stavíme se v lokálu, kde ti naservírují tolik krevet, kolik se jen do tebe vejde."

Krevety obalované v těstíčku byly tak mrňavé, že jsem spořádal tři porce a vše završil sladkými fritovanými koulemi, kterým říkali kroketky. Tetička se nimrala v salátu, který spláchla několika deci červeného vína. Číšnice mě neustále pobízela, abych si ještě přidal. Na uniformě měla vyšité své jméno, Donna, a pořád se usmívala. Její škádlivý a zároveň něžný tón hlasu mi trochu připomněl mámu, a tak jsem si dal další porci, jen aby mi věnovala ještě další úsměv. Zato teta Charlotte se za celou dobu neusmála ani jednou. Když však zpětně pomyslím na den našeho prvního setkání, uvědomuji si, že její obavy nemohly být o nic menší než ty mé. Nejspíš jsem se ani já za celý den neusmál.

Poté, co jsem obsah přecpaného žaludku zvrátil na podlahu jejího auta, zastavila na krajnici a věcně podotkla: „To nevadí, sedadla jsou kožená a většina beztak skončila na gumové podložce." Z kufru mi přinesla půllitrovku perlivé vody, roli papírových ubrousků a neotevřený galon kapaliny do ostřikovačů. „Poslední měsíce lilo jako z konve, proto všude s sebou vozím extra balení," vysvětlila.

„Na triko bych použila perlivku a zbytek spraví směs do ostřikovačů," řekla, načež se usadila na zatravněný silniční násep a sledovala projíždějící auta. Z rozžhaveného asfaltu

stoupal horký vzduch, ve kterém se její hubená postava jakoby vlnila. V tom vedru mi triko uschlo dřív, než jsem stačil očistit auto. Když jsme byli zpátky na cestě, omluvil jsem se za ten zápach. „Já necítím nic jiného než kapalinu do ostřikovačů," prohodila.

Přejeli jsme dlouhý násep spojující pevninu s ostrovem, zastavili u benzinky a nakoupili pár věcí k večeři. Prodavač u pultu nám oznámil, že právě přivezli čerstvé krevety, načež tetička odvětila: „Můj synovec měl pro dnešek krevet víc než dost."

II.

Kdykoli se znovu pokusím vcítit do kůže toho chlapce, který z ničeho nic narušil tetiččinu drahocennou samotu, chlapce, který nebyl ani roztomilé dítě, ani nijak zvlášť slibný mladík, překvapuje mě, s jakou lehkostí dokázala snášet mou společnost i po tolika letech strávených v dobrovolném osamění. Působila dojmem člověka, který si nepotrpí na zbytečné řeči. Většinou jen sdělila to nejnutnější a poté se odmlčela. („Máš hlad? Namaž se ochranným krémem, i když je pod mrakem. Když budeš něco důležitého potřebovat, najdeš mě v ateliéru, Marcusi.“)

Máma měla pravdu ohledně jejího příjmení; vymyslela si je. („Převzít jméno po uctívaném konfederačním generálu Robertu Edwardu Lee se nabízelo jako to nejlepší řešení. Lidé v těchto končinách dosud hovoří o americké občanské válce jako o ‚velké nepříjemnosti‘ či o ‚agresi ze severu‘. S takovým jménem bylo pro mne snazší zapadnout.“)

Teta Charlotte s mámou vyrůstaly v Západní Virginii, kterou Jižané považovali za „přeběhlický stát“ poté, co se během občanské války oddělila od Virginie a přidala se na stranu Unie. Obě měly lehký středoatlantský přízvuk, jestli se

v tomto případě vůbec o nějakém přízvuku dá mluvit. Tetin hlas byl v porovnání s máminým bez emocí a nevýrazný. Zatímco máma se dovedla živě a barvitě vyjadřovat prakticky v každé situaci, tetička Charlotte se i ve vzácných chvilkách dobré nálady držela svého strohého a věcného monotónu.

Když jsme si mezi sebou vytvořili jakous takous denní rutinu, která spočívala v opatrném testování vzájemných hranic soukromí, oznámila mi, že nastal čas, abychom si vážně promluvili o financích a „důvěře". Pozvala mě do svého ateliéru, ze židle sundala stoh knih a papírů a pobídla mě, abych se posadil. Ve vzduchu se vznášelo aroma terpentýnu a olejových barev, vůně, která ve mně dodnes vyvolává příjemnou představu samotářského tvoření. Oknem orientovaným na severní konec pláže pronikalo dovnitř mléčně bílé, nevýrazné světlo, které nebylo tak příjemné a hřejivé jako v ostatních místnostech domu. Za závěsem měla tetička provizorní ložnici.

Trvalo mi nějaký čas, než mi došlo, že tu svou vlastně přenechala mně.

„Vždycky jsem pracovala," spustila. „Od chvíle, co jsem v šestnácti odešla z domu, jsem nikdy nebyla bez zaměstnání. Když jsem se provdala, živila jsem prvního ze svých budižkničemu manželů a dřela jsem dvakrát tolik co ti další dva flákači. Nejspíš nikdy nezbohatnu, ale díky tomuhle talentu, čertví kde se vzal, se alespoň prozatím držím nad vodou. Lidi chtějí obrazy pláže. Můj styl malby je sice primitivní, ale i to mí kunčafti kdoví proč považují za přínos. Už nějakou dobu žiji sama a malování mě živí a doposavad mi to tak i vyhovovalo." Seděla na vysoké stoličce před ohromným, barvami

potřísněným malířským stojanem na kolečkách. Velké plátno zakrýval kus bílé plachty. Dívala se na mě, nebo spíš skrze mě, a bylo poznat, že se snaží najít ta správná slova. „Když mě v únoru kontaktovali ohledně tvé mámy, řekli mi, že jsem tvá jediná žijící příbuzná. Ptala jsem se na rodinu z otcovy strany, ale na pojistce prý bylo jenom moje jméno. Věděls, že uzavřela životní pojistku?"

„To jen pro případ, že by se jí něco stalo." S mámou jsme se obávali, že onemocní nějakou smrtelnou chorobou a já zůstanu úplně sám. Nenapadlo nás, že něco tak všedního jako večerní jízda do necelé dva kilometry vzdálené pizzerie by mohla mít stejný konec.

„S mámou jsme se setkaly jen jednou. V té době ještě byla na střední, když ji tvá babička vzala s sebou na návštěvu. Myslím, že jsme si padly do noty. Návštěva samotná však byla fiasko. Zmínila se o tom někdy?"

„Vzpomínala na tvůj dům na pláži a jak příjemné bylo usínat při šumění oceánu. Říkala, že tě možná někdy navštívíme, že bychom mohli přenocovat v hotelu."

„Nevadilo by mi, kdybyste zůstali se mnou pod jednou střechou. To má sestra Brenda vše pokazila. Měla ve zvyku každého ponižovat. Nemohla vystát můj způsob života. Vlastně si myslím, že to byl jediný důvod, proč ke mně tenkrát tvou mámu vůbec přivedla; měla jsem pro ni být odstrašujícím příkladem. Nesmím však zapomínat, že Brenda byla tvojí babičkou a nejspíš jsi ji měl rád. Je až zvláštní, jak rozdílně může jedna a tatáž osoba působit na různé lidi. Už jsi přemýšlel, kam bys chtěl do školy? Kousek od nás na pevnině je státní škola a několik takzvaných „akademií". Mohl by ses

také přihlásit na internátní školu. Peněz na studium je víc než dost. Ale to určitě víš, nebo ne?“

„Prý by mělo zbýt i na vysokou,“ pokrčil jsem rameny.

„Tak v tom případě zbude, o to se postaráme. Prozatím to pokryje veškeré tvé výdaje, dokud nebudeš dost starý na to, aby ses o sebe mohl postarat sám. A jako tvému poručníkovi mi z fondu budou vyplácet slušný měsíční příspěvek. Víš, o čem mluvím? Chci, aby mezi námi bylo všechno na rovinu.“

Odpověděl jsem, že vím, ale její otevřenost, což – jak jsem zjistil až časem – byla jedna z jejích nejvýraznějších vlastností, ve mně toho dne zanechala hlodavý pocit hořkosti. *Tak přece je to všechno jen o penězích,* pomyslel jsem si. Ujala se mě jen proto, že z toho něco kápne. Nebýt toho *slušného příspěvku*, nikdy by se nevzdala svého samotářského života, který jí tak náramně vyhovuje. Pak se jala mi vysvětlovat něco o fondu, o tom, jak jej spravuje nějaká právnická firma v Charlestonu, která se takovými věcmi zabývá. Řekla, že nám budou chodit měsíční výpisy, abychom měli přehled o tom, jak na tom jsme. Z toho jsem pochopil, že peníze by neměly jen tak nečinně ležet, ale měly by dál vydělávat. „Na výpisy můžeš samozřejmě nahlédnout, kdykoli tě napadne, Marcusi.“

„Myslím, že to raději nechám na tobě,“ odpověděl jsem tiše.

Na víc jsem se nezmohl. Měl jsem co dělat, abych si předchozí rozhovor nějak srovnal v hlavě. Zjištění o jejím „slušném příspěvku“ mi v tu ránu vzalo veškeré bláhové iluze o tom, že by mě někdo mohl chtít jen pro to, že jsem to zkrátka já. Na druhou stranu jsem viděl určitou výhodu v tom, že o mé minulosti ví tak málo. „Ptala jsem se na rodinu z otcovy

strany, ale na pojistce prý bylo jenom moje jméno," řekla a já si uvědomil, že má za to, že můj otec je člověk, po kterém jsem zdědil příjmení – Harshaw – přestože se máma s panem Harshawem rozešla dva roky před mým narozením. Domníval jsem se, že čím míň bude o mé minulosti vědět, tím menší bude pravděpodobnost, že o mně zjistí něco nepříjemného. „Podívej se na to takhle, Marcusi," snažila se mě máma uklidnit poté, co jsem málem připravil vnuka jejího zaměstnavatele o život a ona byla nucena vzdát se dobře placeného zaměstnání ve Forsterově továrně na nábytek v nížinaté části Severní Karolíny a odstěhovat se se mnou do hor. „V novém místě můžeme lidem o sobě říct jen tolik, kolik budeme chtít, aby o nás věděli, a to bude naše minulost."

Ve snaze skrýt změť pocitů, které mě zaplavily, jsem se tety zeptal, co maluje. Poté, co mi omluvně vysvětlila, že se jedná o jednu z jejích zakázek, které musí brát, aby se uživila, stáhla plachtu z velkého obrazu na stojanu. Na plátně se zatím rýsoval pouze hrubý tmavomodrý náčrt většího domu na pláži, lemovaného několika palmami. Dodala, že maluje podle barevné fotografie, kterou jí poskytli majitelé domu. „Už dávno netvořím podle živé předlohy. Je s tím příliš práce. Do barev ti vítr fouká písek a přes rameno ti věčně nahlížejí zvědavci s jejich přihlouplými poznámkami. Jestli chceš ten dům vidět naživo, najdeš ho na jižním konci pláže, tam, kde se teď hodně staví. Prozatím má jako jediný tři patra a imitaci kopule. Za skutečnou inspirací musím na severní stranu ostrova, až za duny, kde se stavělo dřív. Je tam jedno staré stavení, které jsem musela dělat nejmíň stokrát. A zájem o ně je čím dál větší. Od té doby, co jsem si zřídila webové stránky,

se s poptávkou po tomto konkrétním domě roztrhl pytel. Teď už jej také maluji jen z fotografií, ale z mých vlastních."

„Co je to imitace kopule?"

„Kopule je něco jako vyhlídková věž. Ale tato není na nic než na parádu, takže se do ní ani nejde dostat."

„Proč myslíš, že lidi mají zájem o obrazy toho domu?"

„Jsou to už jen chátrající trosky starého stavení, ale je na něm něco zvláštního, záhadného. Dosud se mi nepodařilo vystihnout jeho charakter. Však se tam někdy zajdi podívat. Je to poslední dům na severní straně ostrova. Bezmála polovina se již rozpadla, ale i tak vyzařuje zvláštní, silnou atmosféru. Místní mu říkají Sídlo smutku. Městská rada se už léta zasazuje o jeho zboření, jenže proti tomu se důrazně ohradil památkový ústav. Ten dům tam totiž stojí už od roku 1804. Měla bych tam zajít a udělat víc fotek pro případ, že památkáři tu bitvu nakonec prohrají."

„Proč mu říkají Sídlo smutku?"

„Před lety z něj během hurikánu beze stopy zmizela celá rodina. Rodiče s malým chlapcem. Nejdříve jen chlapec, rodiče po něm zoufale pátrali po okolí, zatímco on pravděpodobně vůbec neopustil dům. Každopádně po nikom nezůstala ani stopa. Někteří z místních si myslí, že byl celou tu dobu schovaný ve skrýši, kam chodíval potajmu kouřit. Případ uzavřeli s tím, že požár, během kterého lehlo popelem celé levé křídlo, způsobil nedopalek cigarety, ale tělo se nikdy nenašlo. Jiní tvrdí, že jakmile si chlapec uvědomil, že ho rodiče hledají, vydal se za nimi na pláž, kde ho smetla vlna do rozbouřeného moře, které však jeho tělo nikdy nevyplavilo."

„Třeba ještě vyplaví."

„To nejspíš ne. Je to už padesát let. Můžu ti ukázat poslední malbu *Sídla smutku*, mám ji uloženou v počítači. Jen co dokončím tuhle zakázku, tak si spolu můžeme prohlédnout celou mou internetovou galerii, když budeš chtít. Teď se ale musím vrátit k práci, dokud mám ještě dobré světlo ze severu."

III.

„Nejlepší bude, když si to místo půjdeš obhlédnout sám," navrhla tetička. Měl jsem na to celý zbytek odpoledne. Naplácal jsem na sebe opalovací krém a po rozviklané lávce, která překlenovala písečné duny mezi domem a pláží, jsem si to namířil na opačný konec k dřevěnému schodišti. Sestoupil jsem dolů, a předtím než jsem vyrazil na severní stranu ostrova, jsem se tu jako obvykle krátce zastavil. Zběžně jsem zkontroloval „naše" provazem ohraničené líhniště, označené velkou oranžovou výstražnou cedulí: HNÍZDIŠTĚ KARETY OBECNÉ. VEJCE, MLÁĎATA, DOSPĚLÍ A UHYNULÍ JEDINCI JSOU CHRÁNĚNI FEDERÁLNÍMI A STÁTNÍMI ZÁKONY.

Vejce zahrabaná v naší duně už bez úhony přežila svou první katastrofu. V polovině května, těsně před mým příjezdem, zapomněli sousedé z domu napravo dostatečně uhladit volejbalové hřiště a té noci si jedna želví samice zmýlila výčnělek v písku s dunou a nakladla do něj vejce. Přivolaná želví hlídka je následně musela vyhrabat a snůšku 110 vajec opatrně přemístit do kbelíků s vlhkým pískem a znovu je zahrabat na vhodnějším místě. Členové hlídky tetu znali a věděli, že na jejím pozemku budou vejce v bezpečí.

Tenisky jsem si nechal na nohou, dlouhé toulky po pobřeží mě naučily, že s gumovou podrážkou to jde v písku snáz. Tetička se sice nezmínila o tom, jak daleko severní konec ostrova je, ale byl jsem přesvědčen, že kdyby si myslela, že to sám nezvládnu, tak by něco řekla.

Než jsem se k ní přistěhoval, nikdy předtím jsem moře neviděl. S mámou jsme nejprve žili ve vnitrozemí Severní Karolíny, v oblasti Piedmont, což byl pěkný kus cesty od pobřeží. Když ji propustili z továrny na nábytek, přesídlili jsme k západní hranici do Apalačských hor, což bylo ještě dál. Přestože v bazénu jsem se považoval za zdatného plavce, z oceánu jsem měl respekt. Těžké vlny mě neustále srážely ke dnu, a než abych se potýkal s vodou v nose a pískem v uších, raději jsem pokusy o ovládnutí tohoto živlu na nějaký čas odložil a spokojil se s procházkami po pláži. Každý den mě u moře čekaly nové objevy. Vše pro mne bylo jedinečnou příležitostí se něčemu novému naučit a i moře jako by se mi snažilo něco sdělit. Některá z těch sdělení byla příjemná, jiná méně. Ustupující příboj za sebou zanechával rozmanité obrazce, které s každou novou vlnou přetvářel. A bude přetvářet znovu a znovu ještě dlouho potom, co já tu nebudu. Hejno majestátních pelikánů se nechalo unášet svěžím přímořským vánkem ke svému cíli, zatímco rozverní racci poletovali sem tam a vřískali jako pominutí. Při odlivu, který právě začínal, zůstávali na povrchu drobní tvorečci v ulitách, kteří se horečně snažili zahrabat zpátky do mokrého písku, než je sezobnou číhající ptáci. Některým se to protentokrát podařilo, jiní to štěstí neměli. V průběhu července byli všichni ptáci a krabi, kteří v noci vylézají ze svých úkrytů, naprogramováni spolykat

co nejvíce chutných bezbranných želviček, které se po vylíhnutí instinktivně ženou jako o závod do moře.

O příčinách přílivu a odlivu jsme se učili v hodinách přírodovědy v sedmé třídě. Také jsme se učili, že člověk je při narození tvořen z osmdesáti procent vodou, ačkoliv toto množství v průběhu života postupně klesá až na šedesát procent. To se však netýká mozku, který zůstává z osmdesáti procent tvořený vodou po zbytek lidského života. A v nějaké prastaré části našeho mozku je uložena informace, že dávno předtím, než jsme se naučili lézt a chodit po souši, jsme byli ve vodě jako doma. Všichni začínáme život ponořeni do vody v lůně své matky.

Na mělčině dováděla skupinka dětí. Vzájemně se překřikovaly, když se přiblížila sebemenší vlna, zatímco jejich mámy postávaly opodál. Mou pozornost upoutala jedna maminka, která seděla poblíž příboje v nízkém skládacím křesle. Na hlavě měla slaměný klobouk a oči jí zakrývaly příliš velké sluneční brýle. Její asi dvouletý syn se k ní nejistými krůčky pokoušel dopravit v plastové lopatce trochu mořské vody, aby jí polil bosé nohy. Než se k ní však doškobrtal, všechna voda se mu postupně vylila a na nalakované nehty jí obrátil jen prázdnou lopatku. Ale pak jsem si všiml, jak za velkými slunečními brýlemi pozvedla obočí a na lesklých rtech se jí objevil důvěrný úsměv, který patřil jen a jen jemu. Příště to bude lepší, říkal její pohled. Hmatatelně jsem vnímal, jak mezi nimi proudí pramínky jistoty a bezpečí, a rvalo mi to srdce.

Podél pláže, v místech, kde začínala v dunách růst tráva, byly v pravidelných intervalech rozmístěny žluté barely na odpadky. Doposud jsem nikdy nezašel dál než ke čtvrtému

barelu severně od tetiččina domu. Rozprostíraly se přede mnou, kam až oko dohlédne, dokud nesplynuly v jeden souvislý pás.

Dnes jsem se sotva dostal ke třetímu barelu, když se stalo něco, co mě skutečně vyděsilo. Měl jsem pocit, jako by mě nějaká neviditelná síla otočila hlavou dolů. Strachy jsem se ani nehnul. Srdce mi bušilo až v krku. Nohy mě zcela přestaly poslouchat a sesunul jsem se do písku s takovou prudkostí, až mě z toho štípala zadnice. Kolem právě procházel nějaký pár v plavkách, zprvu si mě prohlíželi, ale pak jen přátelsky pokynuli na pozdrav a šli dál. Jednou rukou jsem zamával zpět, zatímco druhou jsem si rychle začal rozvazovat tkaničku u boty, předstíraje, že mi v ní uvízl kamínek. Obrátil jsem tenisku podrážkou vzhůru a s hraným úsilím se snažil kamínek vytřepat. Když jsem si botu obul zpátky a chtěl zavázat tkaničky, nebyl jsem s to si za nic na světě vzpomenout jak. Můj spolubydlící, kterému otčím rozmlátil obličej k nepoznání, ztratil paměť na několik týdnů. „Jako by někdo kus mého života jednoduše vymazal," chvástal se každému, kdo byl ochoten naslouchat. Obával jsem se, že začínám ztrácet rozum. V továrně na nábytek pracovala s mámou nějaká ženská, která se jednoho dne jednoduše „pomátla" a už nikdy nebyla jako předtím. Z pracoviště ji museli odnést dva chlapi. Nakonec skončila v psychiatrické léčebně. „To se holt někdy lidem stává," vysvětlila mi tenkrát máma, „buď už nezvládali vlastní život, nebo se jim prostě něco porouchalo v hlavě, aniž by za to sami mohli."

Byl jsem si jistý, že v mém případě se nejedná o první možnost, kdyby už jen proto, že život u tetičky Charlotty jsem

zvládal mnohem líp než předchozí pobyt s pěstouny, kde vše patřilo všem a člověk neměl prakticky žádné soukromí. U tety jsem měl spoustu času jen pro sebe a nemusel pořád dokola poslouchat otřepané fráze o tom, jak i vše špatné je součástí „božího plánu“. Už jsem se nemusel dělit o pokoj s klukem, co dělá zvuky pod dekou. U tety jsem měl vlastní ložnici a v noci jsem otevřeným oknem mohl naslouchat šumění vln, stejně jako maminka, když sem tehdy přijela na návštěvu.

Jestliže jsem se tedy pomátl, co teď se mnou bude? V nejhorším případě mě objeví na pláži – nepříčetného a neschopného si na cokoli vzpomenout nebo si zavázat tkaničky – a sanitkou odvezou do blázince. Pokud se mi v hlavě vše zase nějak srovná a pošlou mě zpět domů, co pak? Když se tetičce svěřím, určitě hned popadne telefon a zkontaktuje dalšího poradce pro pozůstalé, tedy za předpokladu, že mám na dalšího nárok. Anebo budu muset začít úplně od začátku někde jinde? Popřípadě budu nucený navštěvovat psychiatra, což by se jí moc nezamlouvalo, protože by mě tam musela vozit, nemluvě o penězích z fondu, které by nás to stálo, přemýšlel jsem.

Až poté, co jsem si hlavu pořádně zchladil v příboji, uvědomil jsem si, že pokud mi to myslí natolik, abych věcně posoudil možné důsledky případného šílenství, tak jsem nejspíš nezešílel. Temná obloha se otevřela a lidé se hnali z pláže nebo se choulili pod slunečníky. Po ženě s velkými brýlemi a jejím synovi také nebylo ani památky. Pohledem jsem sklouzl k nohám a všiml si, že obě tenisky jsou zašněrované. Když jsem se v lijáku beze spěchu ubíral k domovu, rozhodl jsem se nechat si všechno pro sebe.

* * *

„To je ta potíž s odpoledními procházkami," poznamenala tetička. „V tuto roční dobu se můžeš spolehnout, že dříve či později vždycky zaprší. Mrzí mě, že ti počasí pokazilo výlet; no, alespoň že ses převlékl. Zato já jsem měla plodné odpoledne. Stačila jsem dokončit oblohu nad mou vilou a zítra se pustím do zeleně. Sice tam ještě žádnou nevysadili, ale můžu se držet výkresu architekta."

„Možná že zítra ráno vyrazím až k tomu opuštěnému domu," změnil jsem téma.

„Je to pěkný kus cesty, ale ty máš mladé nohy. Už si ani nevzpomínám, kdy naposledy jsem tam šla pěšky. Když jsem posledně chtěla udělat pár fotek, zaparkovala jsem až na severním konci Seashore Road a odtud se po svých vydala přes duny prorostlé vysokou travou a španělskými bajonety."

„Španělskými bajonety?"

„*Velmi* pichlavé rostliny. Říká se jim také juka. Vypadají jako masité bajonety trčící ze země. Posadit se nebo na nějaký upadnout by nebylo nic příjemného."

Večeře byla naším jediným společným jídlem, což mi nijak zvlášť nevadilo. Rád jsem si chystal vlastní snídaně a odpolední sendvič na verandě se pro mě brzy stal příjemnou rutinou. Máma pracovala na směny, a tak jsem byl zvyklý často jíst sám. Tetička nijak neholdovala vaření a nepochybně to ani neměla v úmyslu. Zato pro pěstounku bylo každé jídlo a jeho příprava obřadem. Sedávali jsme všichni u jednoho stolu a střídali se v odříkávání modliteb. U večeře každý vyprávěl, co nového se za celý den naučil. Jen co jsem trochu vyrostl,

navrhla maminka, abychom se o vaření dělili. Její chloubou byla špagetová omáčka (s tajnou přísadou drceného hřebíčku) a z vlastní kombinace konzerv dokázala vykouzlit skvělou krémovou polévku. Mně šly nejlíp hamburgery a smažená vajíčka a v pomalém hrnci jsem příležitostně připravil trhané vepřové. Pro zbytek jsme si došli do lahůdkářství na rohu.

Anebo si dojeli pro pizzu.

Není divu, že tetička byla tak hubená. Celý den přežívala na banánech, sušenkách a ovocných jogurtech, a to málo, co snědla k večeři, zapíjela notnou dávkou vína. Objednávala si je po kartonech, které jí doručovali až do domu. V krámu na ostrově bylo menší lahůdkářství, kde servírovali několik druhů salátů a masové mísy a na rožni se celý den opékala kuřata. Na krevety jsme doposud nenašli odvahu a já nechtěl být první, kdo to navrhne.

U společných večeří se vždy urputně snažila přijít s nějakým neutrálním tématem k hovoru. Očividně se zdráhala jakkoli zmiňovat mou minulost. Po několika skleničkách vína se však poněkud uvolnila. Přemýšlel jsem, co asi dělávala, když večeřela sama. V kuchyni byl zastaralý televizor, na který se zřejmě při jídle koukala. Anebo jen tak seděla, usrkávala víno a těšila se ze své samotářské existence.

Neuniklo jí, jak na televizor zamyšleně civím, a zeptala se, jestli bych si přál kabelovku. „Mohli bychom mít všechny hlavní kanály a sledovat třebas filmy pro pamětníky, anebo jste možná s mámou měli jiné oblíbené programy. Co ty na to? Nejspíš jsme poslední dům v okolí, co ji ještě nemá."

„S mámou jsme kabelovku nikdy neměli. V pěstounském domě byla, protože ji platily úřady. Byl tam s námi taky asi

dvouletý kluk, který proseděl před televizí celé dny upoutaný v houpací židli."

„To znamená ano, nebo ne?"

„Jak chceš," odsekl jsem možná trochu neurvale, tak jsem rychle dodal: „Jen jsem chtěl říct, že se bez ní obejdu, pokud na tom netrváš." Alespoň nebudeme plýtvat penězi z fondu, pomyslel jsem si.

„Podívej, Marcusi, pro nás pro oba je tohle nové. Jestli ti tady něco schází, cokoli, co ti pomůže nějak přečkat prázdniny, stačí říct. Jinak se to nikdy nedozvím, myšlenky číst neumím. Chtěl by sis projít krabice uložené v garáži, nebo je na to ještě příliš brzy?"

„Nevím, radši ještě ne."

„V pořádku, není kam spěchat. Škola začíná koncem srpna, tam alespoň budeš se svými vrstevníky. Léto nepotrvá věčně. Nic netrvá věčně, i když někdy je těžké tomu uvěřit."

IV.

Každou noc jsem poslouchal, jak mořské vlny omývají písečné pobřeží. Neuměl jsem si představit, že tak příjemný zvuk může člověku někdy zevšednět. Jakoby ke mně doléhal pravidelný dech celého vodního světa. Neustálé přelévání vln, sem tam, sem a zase tam, ustavičný, přirozený rytmus, který existuje od počátku věků, kdy už tehdy drobné karety netrpělivě čekaly na vylíhnutí, aby se mohly vydat na strastiplnou cestu do moře. („Tohle je jejich Normandie," poznamenal jeden veterán z želví hlídky, „jen naopak.")

Máma v tomto pokoji přenocovala dlouho předtím, než se stala mojí mámou. Stejně jako mě ji od pradávného živlu dělila pouze úzká stěna domu a několik dun. Kdepak asi spala má kárající babička Brenda? Pak mě napadlo, že se nejspíš podělila o postel s maminkou, zatímco tetička složila hlavu v ateliéru. Když mi máma vyprávěla, jak příjemné bylo jen tak ležet v posteli a naslouchat šumění vln, vždy jsem si představoval, že tam leží sama. Možná že si vzpomínku na tu noc nepatrně upravila, když mi ji po letech líčila. Jako někdo, kdo se celý život dělil s mámou o jednu postel, jsem to dokázal dost dobře pochopit. Kdykoli jsem svému

nejlepšímu kamarádovi Shelbymu vyprávěl nějaký sen, pozměnil jsem okolnosti tak, aby bylo jasné, že spávám sám, tak jak si Shelby, který měl nepochybně svou postel jen pro sebe, přirozeně myslel.

Tedy alespoň do toho nešťastného dne, kdy se objevil nečekaně u nás doma a viděl, jak se věci mají.

Ráno se mi podařilo bez potíží zašněrovat tkaničky a jako pelikáni, mířící ke svému cíli, i já měl ten svůj: Sídlo smutku. Do batohu jsem sbalil oběd a láhev pramenité vody. Tetička odhadovala, že cesta tam mně zabere necelou hodinu volnou chůzí.

„Celý první rok po příchodu na ostrov jsem byla u vytržení z nově nabyté svobody, měla jsem pocit, jako bych se vznášela. Tehdy mi bylo sotva něco přes třicet, což se tobě nejspíš zdá jako věčnost, já jsem se však nikdy předtím necítila tak plná života. Už mi nikdo nemohl říkat, jak mám žít; tady mě nikdo nemohl kritizovat nebo na mě vztáhnout ruku. Veškeré úspory jsem vrazila do boudy na pláži. Místní jí dokonce říkali Bouda u lotra. Scházela se tu všelijaká individua, většinou potomci zdejších zbohatlíků, kdykoli se chtěli pořádně namazat. Když jsem dům koupila, neměl ani koupelnu. V té době jsem chodívala na severní konec ostrova každý den. Čtyřicet minut tam, čtyřicet minut zpátky. Ideální vzdálenost, když člověk potřebuje vypnout a srovnat si vše v hlavě. A pak to opuštěné, chátrající a tajemstvím opředené stavení na konci cesty. Ideálnější místo, kde jsem se mohla skrytě probírat v troskách vlastní minulosti, jsem si ani přát nemohla."

„Když sis všechno v hlavě srovnala už při cestě tam, cos dělala na cestě zpět?"

„Nevím, nejspíš si jen užívala prázdnou hlavu. Anebo jsem se jen prostě plácala po rameni, že se mi podařilo uniknout."

„Uniknout čemu, tedy jestli ti nevadí, že se ptám?"

„Životu, v kterém jsem se vždy cítila být vězněm. Ale na tom už nesejde. Věděls, Marcusi, že jsem vlastně začala malovat díky Sídlu smutku? Jednou jsem na svém obvyklém místě narazila na někoho dalšího. Nejprve jsem si byla jistá, že je to muž, až když jsem přišla blíž, rozpoznala jsem v postavě v širokém slamáku a dlouhých kalhotách mladou dívku, veselou turistku, která si na pár dní vyjela na ostrov. V písku měla zapíchnutý malířský stojan. Se zaujetím jsem sledovala, jak míchá různé barvy a na plátně vzniká výtvor, který vůbec není marný, docela slušný obrázek. Nebylo těžké si představit, že si jej někdo pověsí doma na stěnu, ale připadlo mi, že atmosféru toho místa se jí moc vystihnout nepodařilo. To bych zvládla, pomyslela jsem si. Nakoupila jsem nějaké barvy, plátno a knihu s názvem *Krajinomalba: Příručka pro začátečníky*. Chvíli mi trvalo, než jsem přišla na to, jak nejlíp náladu domu a jeho okolí přenést na plátno. Nejdřív jsem si však musela osvojit základní malířské techniky. Později jsem si z knihovny vypůjčila několik knížek, abych viděla, jak si mistři svého oboru poradili s oblohou. Constable trávil hodiny skicováním oblohy a mračen. Říkal tomu *vzdušné dýchánky*."

„Constable?"

„John Constable, anglický krajinář z přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Při pohledu na jeho oblohu – zvlášť v oblibě měl blížící se bouři – si uvědomíš, že mračna *nemají žádný obrys*. Zpracovává je zevnitř. Oblaka složená z jednotlivých tahů štětcem. Constable je prostě králem mračen."

* * *

Dnes příliv zcela zaplavil místo, kde si ještě včera odpoledne hrála máma se svým synem. Ještě před setměním hladina vody opět ustoupí a šťastný pár se možná vrátí. Nejspíš si právě užívají rodinnou pohodu v některém z plážových domů za dunami. Je tam s nimi také jeho táta, nebo není právě doma, anebo je jedním z těch utajených otců, o kterých se nikdo nedozví?

Abych se vyhnul příbojovým vlnám, držel jsem se dál od břehu a vykračoval si podél dun, když vedle mě zastavil bílý sklápěč. Z kabiny vyskočil dohněda opálený chlapík a ladným pohybem vyprázdnil žlutý barel na odpadky do kontejneru na korbě. „Tak to je hnus!“ zařval přes hučící příboj směrem ke mně. „To bys nevěřil, co dnes lidi vyhoděj!“ Aniž by čekal na odpověď, zeptal se, kam mám namířeno. „Klidně bych tě tam hodil, ale je to prej proti pravidlům. Mohl bych kvůli tomu dostat padáka.“

„To nevadí, já se rád projdu.“

„Tak jo, brácho,“ odpověděl a pohledem mě sjel od hlavy k patě. „Na tvým místě to moc nehrotím, než se dáš trochu do cajku.“ Když zvedl opálené paže, aby prázdný barel vyhoupl z kontejneru zpět na betonový podklad, z vlhkého podpaždí mě ovanul pronikavý zápach. „Se měj, brácho,“ prohodil přes rameno, vyskočil do kabiny a vyrazil severně k dalšímu žlutému barelu.

Ještě jsem nedošel ani k místu včerejší příhody, když jsem začal pociťovat první známky únavy. Měl jsem však v úmyslu pokračovat bez zastavení dál, alespoň dokud mě chlápek

s odpadky nemine na zpáteční cestě, aby neviděl, jak bídně na tom jsem.

Poté, co máma přišla o místo v továrně na nábytek a přestěhovali jsme se do horského městečka Jewel, nastoupil jsem do páté třídy tamní základky. Na konci roku oznámil učitel mámě, že si myslí, že bych mohl rovnou do sedmičky, pokud nic nenamítá proti tomu, že vynechám ročník. Nenamítala – byla na to patřičně hrdá, protože mi po celý první, osamělý rok v Jewelu pomáhala s učením. Nejdříve chtěla vědět, co si o tom myslím, a já ji ujistil, že mi to vyhovuje. Jenže spolužáci ze sedmičky byli znatelně vyspělejší a dívali se na mě jako na exota: na svůj věk příliš dětsky vyhlížející kluk, který přijde se správnou odpovědí, kdykoli ho učitelka vyvolá. Zprvu jsem pro ně byl jen šprt, ale pak, když jsem se začal zakulacovat, mi začali říkat Buřt. („Pánové, Buřt má namířeno do jídelny, hoďte sebou, ať na nás něco zbude!")

Mému nejlepšímu příteli ve Forestville, sídle továrny na nábytek, nikdo neřekl jinak než přátelským „Sípal", protože trpěl záduchou. Ale pro Sípala, jehož skutečné jméno bylo Shelby, jsem byl vždycky jen Marcus.

Ideální vzdálenost, když člověk potřebuje vypnout a srovnat si vše v hlavě, řekla tetička. Přemýšlel jsem, co si tak asi chtěla nechat projít hlavou, v jakých troskách minulosti se potřebovala probírat. Když přišla ve třiceti na ostrov, musela se potýkat s třikrát takovým množstvím trosek než já?

Hezky krok za krokem. Mysli na to, že s každým krokem jsi blíž k cíli.

Zdá se mi to, nebo je ten poskakující bílý bod v dálce vracející se sklápěč s odpadky? Nezdá a rychle se přibližuje.

Opálená paže pozvednutá na pozdrav. Jen tak dál, brácho! Příliv už mi téměř omýval nohy. Moje hrdost zůstala neposkvrněna.

To ne! *Tohle* přece nemůže být ono slavné stavení tetičky Charlotty, tyčící se přede mnou ve vší své zchátralosti a ohyzdnosti. Jenže bylo, protože tady ostrov končil. Nešlo než dát za pravdu městské radě, která pochopitelně chtěla tuto ohavnost, hyzdící pobřeží, už dávno nechat odstranit. Když sem tetička přišla poprvé, byl dům zajisté v lepším stavu. Vždyť nakonec i tu veselou turistku oslovil natolik, že se rozhodla jej ztvárnit. A po ní sama tetička, která stavení malovala tak dlouho, dokud v něm neobjevila malebnou ruinu, za niž byli lidé ochotni zaplatit.

Kdyby domy mohly být zombie, pak by toto ponuré stavení, střežené zlověstnými bajonety, před nimiž mě tetička varovala, a obehnané prověšeným ostnatým drátem, na kterém se ve větru pohupovaly výstražné cedule K DEMOLICI a ZÁKAZ VSTUPU: NEBEZPEČÍ, bylo nepochybně jednou z nich. Buď jak buď, nemálo lidí nakonec zaplatilo tetičce za to, aby si obraz této pochmurné ruiny mohli pověsit doma na stěnu. Po terase na jižní straně zůstalo jen několik ohořelých sloupků a díra ve stěně, která byla provizorně překryta střešními šindeli. Byla to ta terasa, na níž ztracený chlapec onoho osudného dne odhodil doutnající nedopalek, zatímco po něm rodiče zoufale pátrali na pobřeží?

Obešel jsem dům, abych si jej mohl prohlédnout z přední strany. Polední slunce sálalo žhavými paprsky na prohýbající se střechu a nemilosrdně pronikalo do domu skrze vchod bez dveří a zející otvory po obou stranách, kde dřív bývala okna.

Možná že za tmy by si někdo tohle místo mohl zmýlit s malebnou ruinou. Dům sám by však musel být pouhá silueta, aby si jej člověk chtěl pověsit na zeď.

Bylo mi vedro a cítil jsem palčivou žízeň. Zombie dům skýtal jediné stinné místo v dohledu, tak jsem se protáhl pod ostnatým drátem s cedulí ZÁKAZ VSTUPU, přičemž jsem si natrhl batoh a poškrábal rameno. Obezřetně jsem vystoupal po prohnilých schodech na přední verandu, která se svažovala dolů k pláži. Chátrající střecha poskytovala kýžený stín a navíc jsem se mohl tetičce pochlubit, že jsem byl „téměř" uvnitř.

Uvelebil jsem se na šikmé podlaze verandy, která se svažovala přímo do moře, jako by se chystala každou chvíli mě hodit přes palubu. Vlny přílivu šplouchaly všude kolem. Propocené triko se mi lepilo na záda, uhasil jsem žízeň a pomalu pojídal sendvič. Pomyslel jsem na opáleného chlápka, určitě bych se nemusel stydět, kdyby mě teď viděl, i když by mě nejspíš z ohrazeného pozemku vykázal, aby dostál své úřední povinnosti. („Protože jináč bych, brácho, mohl dostat padáka.")

Zmuchlal jsem sáčky od svačiny a nacpal je do batohu, kterým jsem si hodlal podložit hlavu. Byl to ten samý batoh, co jsem nosil do školy, ještě když máma žila. Přičichl jsem si k němu v naději, že ucítím známky našeho předchozího společného života. Necítil jsem však nic než nepatrné aroma pečiva, které po sobě pravděpodobně zanechala dnešní svačina. Podlaha pod batohem měla svůj vlastní charakteristický zápach soli a tlejícího dřeva. Ponořil jsem se do zvuku moře, které bylo tak blízko, že mi tvář skrápěly jemné kapičky vody, a vnímal jsem, jak mě přemáhá spánek. Nebránil jsem se,

potřeboval jsem nabrat síly, než vyrazím zpět k tetičce. Její pracovní den byl stěží v polovině a beztak předpokládala, že se tu nějakou chvíli zdržím.

Procitl jsem ze sna, v němž opálený chlápek postával nehybně ve vchodu bez dveří. Lehce se opíral o zárubně a pozoroval, jak spím. Věděl jsem, že když se otočím a pohlédnu směrem ke dveřím, úplně se probudím, a to jsem zatím neměl v úmyslu. Chtěl jsem ještě chvíli vnímat ten pocit, který ve mně sen vyvolal. Mezi námi probíhal dialog, přestože nikdo nepromluvil. Jako bychom si vzájemně četli myšlenky. Zeptal jsem se, jestli byl uvnitř, načež odpověděl, že ano, občas musí zkontrolovat, v jakém stavu dům je. Na otázku, v jakém stavu tedy je, odvětil, že v dost špatném na to, aby jej nechali stát. Když jsem se zeptal, zda bych se i já mohl do domu podívat, zvážněl, je tu právě proto, aby mi to zakázal. *Ale proč*? naléhal jsem. „Protože, Marcusi, ne každej, kdo vejde dovnitř, najde cestu ven." Chtěl jsem vědět, jak to, že zná moje jméno. „Zkrátka jsem ho potřeboval znát."

S ustupujícím přílivem se vzdaloval také zvuk vln. Neměl jsem ponětí, jak dlouho na verandě ležím, schoulený do klubíčka a zcela při smyslech. Opálený chlápek byl už nějakou chvíli pryč.

Něco mě však stále sledovalo. Z děsivého pocitu neznámé přítomnosti mi běhal mráz po zádech a obával jsem se i jen pohnout. Počáteční úzkost začala postupně přerůstat v panickou hrůzu, která mi nedovolovala obrátit se ke dveřím, abych spatřil, co v nich stojí.